

'Wasaps' i smilings

Un relat de: [Carme](#)

Divendres sortint de l'institut, l'Ona digué a l'Ester:

- No t'ho creuràs, tia, la Marta m'ha donat el mòbil del Pol!

- I com és això? Si no et parlava!

- M'ha dit que me'n devia una pels apunts de la setmana passada... Després li enviaré un 'wasap', a veure si em contesta. És tan guapo!

A casa, mòbil en mà, li va escriure: "Hola! Saps qui sóc?" amb un smiling juganer.

Va rebre per resposta: "Crec que sí" amb un smiling sorprès i un altre picant l'ullet, "el nom del perfil et delata".

"En canvi el teu: 'Aventurer'... Com és això?", més smilings.

Van estar-s'hi tota la tarda: missatge amunt, smiling avall...

Dissabte ell li va donar el bon dia amb una poesia. Ella, embadalida, es deixava galantejar mirant la pantalla amb un somriure als llavis.

Diumenge van seguir penjats del mòbil, parlant de tot i de res alhora.

Per fi ja era dilluns.

L'Ona va arribar tard a classe. Quan es va asseure al seu lloc només veia el clatell del Pol... i ell no es girava a mirar-la!

Amb els mòbils prohibits fins l'hora del pati, impacient, li va escriure una nota que va avançar taula a taula fins a ell. Quan la llegí, és girà amb cara d'estranyesa.

A l'hora del pati el Pol va sortir ràpid de l'aula per anar amb els seus amics, mentre l'Ona, intentant seguir-lo amb el cor encogit, agafava el seu mòbil que vibrava. El wasap deia: "Com és que avui no em fas cas?" i un smiling trist. Quatre passes enrera hi havia el Martí, mirant-la desconcertat sense entendre res.

Des de la porta de l'aula, la Marta somreia burleta...